

SKUESPILLERE

Jens C. Andreassen
Silje Breivik
Lars Brunborg
Hildegunn Coucheron
Andil Dahl
Anne Marie Eriksen
Marianne Jørgensen
Sophia Kaushal
Lillian Lydersen
Magne Skjævesland
Robert Skjærstad
Gry Stordahl
Irene Sørensen

Scenografi Inger Astri Stephens / lys Ingrid Tønder /
tekniker Geir Kenneth Johansen / kostyme Signe Vasshus /
masker Trine Morland / dukker Elvira Wilberg / foto Anders Grøstad /
regi ass. Kari Fjeldstad / medinstruksjon Henning Farner /

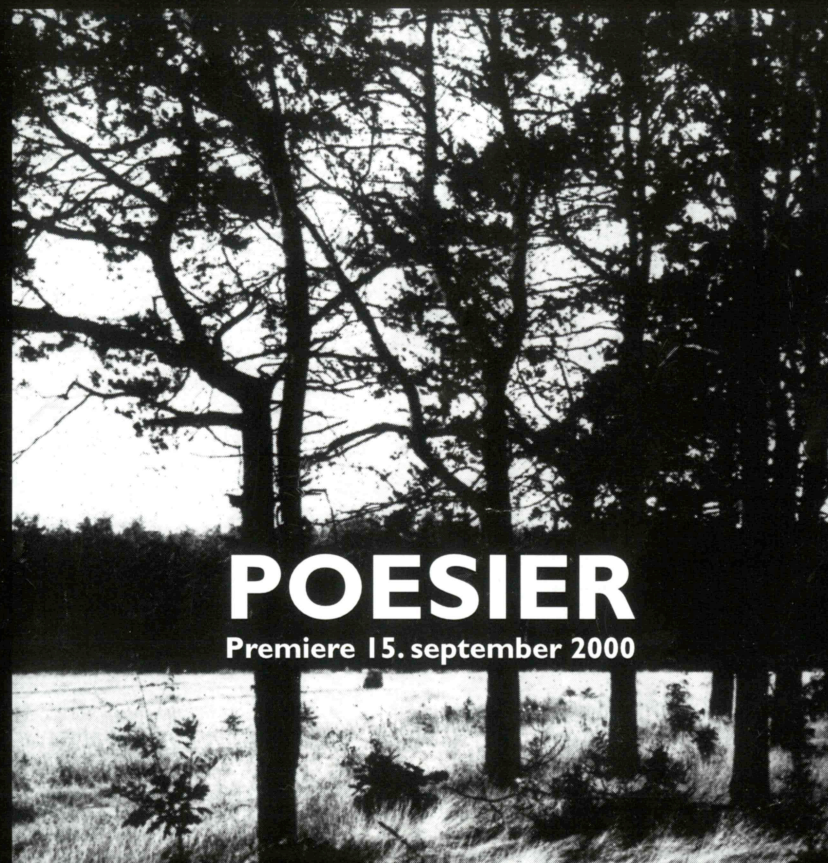
Idé og regi Lars Øyno

TAKK TIL

FRETEX ELEVATOR, Harald Kolaas, Lysavdeling Riksteatret &
Statens Teaterhøgskole, Åse Strand, Aase Karin Ræstadholm,
Fridtjof Jahnsen, Kjartan, Kari Gellein, Tor Eriksen, Knut Erik Tveit,
Øystein Øyhus, NSB Eiendom, Godlia Velhus.

Forestillingen er støttet av:
Fond for Utøvende Kunstnere, Norsk Kassettavgiftsfond og Norsk Skuespillerforbund

GRUSOMHETENS TEATER

POESIER

Premiere 15. september 2000

BORGEN i Gamlebyen. Bispegata 12.

PROGRAM

**"Godhet, ditt navn er menneske.
Det er på dette nasjonenes visdom beror.
Det finnes intet uforståelig"**

Fra "Poesier I og II" av Isidore Ducasse (1846 - 1870)

Samme kveld som vi tapte i fotball EM nærte jeg snart etterhvert en sterk sympati for dette landet. Norge mitt Norge sang det i meg. Nederlaget har sine klare positive sider, og mange kloke diktere har skrevet side opp og side ned om verdien av fallet, men jeg synes ikke at vi fortjente dette! Det har vært en meget lang vei til EM, og vi må ikke glemme at Norge er et lite land med forholdsvis kort internasjonal fotball-tradisjon. At vi i det hele kom såpass i vei er egentlig utrolig, og vi må bare ikke stanse nå - fremover, fremover, i vei, ut av glemselen og inn i varmen hos eliten... Vi slo både Italia og Spania, og ikke minst ballsjonglørene fra Brasil. Hva er det da som går galt? Hvorfor denne store angst ved straffesparket?

Kan det være at kulturnorge har skylda? Jeg filosoferer rundt dette, samtidig som jeg konstaterer at foreliggende prosjekt hvis hensikt er lik psykoanalyse, å la en rekke menneskelige fortrenninger komme til uttrykk, har mottatt en meget beskjedne sum fra Staten, i realiteten nok penger til å lønne et par skuespillere og en lysmann.

Artauds Grusomhetens Teater er ment å skulle være et middel til å gjenoppdage energier i oss selv, og som får livet til å stige i kurs på ny, eller vi kan like så godt gi opp, og akseptere Ducasses ord:

"Mennesket er så stort, at dets storhet viser seg ved at det ikke vil være seg bevisst at det er elendig."

Eller er det som den hekkende aldrende pelikanen når den bøyer nebbet mot brystet for å mate ungene i reiret med fisk som den har hatt med seg i halsposen - en handling som ble misforstått dithen at foreldrene rev opp brystet sitt for å mate ungene med blodet sitt og på den måten ble et symbol for Kristi offerdød og for den selvopofrende foreldrekjærligheten?

Og så denne fangeleken som til alle tider har spilt en så stor rolle. Det finnes adskillige lærebøker tilgjengelig for videregående. Det som inngir mennesket størst angst, er mennesket. Hvilken skjebne er det pantelåneren åpenbarer under sin tale om hvordan man forøker kapital?

Skal vi spille mer ball fremover som Nils Arne etter hver fadese så riktig uttrykker det, må en porsjon gammel vikingfornuft på banen.

Allikevel, jeg liker at vi er tilbaketrukket, lik en panter *før* spranget.

Man skal ikke være for høyrøstet.

At vi taper i fotball er ikke noe å være bekymret for, og dette tapet i EM førte til endel dobbelt-tanker og emosjonelle svingninger inne i hodet mitt. Først: Jeg håpet at Norge skulle vinne over Slovenia, og dermed komme videre, og kanskje vinne finalen til slutt, fordi jeg er glad i landet mitt og ønsker det av hjertet alle gode ting. Dernest håpet jeg på tap, slik at nordmenn skulle nedkjøles, slikke sine sår å derved bli litt klokere. Pascal: "Menneskets storhet bevitnes derved at det kan erkjenne sin elendighet".

For å bli seg selv må man lete opp den største glede, så kan reisen begynne... (Knappestøperen i "Peer Gynt": "Beskikk ditt hus!") Kvinnen har alltid sittet og ventet med duk på bordet.

Lars Øyno
Oslo, september 2000